

Стяж развалинитѣ намѣрихъ костената жаба здрава и невѣдуща станялото около нея опустошеніе; ще речешъ че чрезъ една вълшебна сила са спазваше животътъ въ недѣтелната ѣ кръвъ, въ медленното ѣ движеніе. Но ти не бѣше колкото са виждаше недѣтелна, ти слѣдуваше сѣкога монотонния си и правиленъ пѣтъ, като обикаляше съ помощта на малкитѣ си рѣцѣ около оградата на малката си държава, но цѣлы мѣсецы са изысквахъ за извършването на пѣтуването ѣ по сичкото пространство. Колко неуморна пѣтница бѣше тѣзи костена жаба! Съ трудъ и съ търпѣніе ти обикаляше безпрестанно къдѣто ишаше, безъ да внимава съвършено около себеси истинскій философъ, като собираше сичкія свѣтъ въ себеси. Но единъ видъ величіе съществуваше въ пустынолюбивия ѣ егоизмъ, слънцето което я сгрѣваше, цвѣтыята които я осипвахъ съ роса; чистыйтъ въздухъ който безчувствено дышаше, тѣ бѣхъ единичкото роскошество на живота ѣ. Ти не са смутяваше отъ пріятнитѣ измѣненія на годишнитѣ времена на умѣренния онзи климатъ, ти са отегляше въ гнѣздото си, като пустытникъ на умпление, като философъ на размышленіе, като любовникъ на надѣжда.

Недосѣгвана отъ бѣдствіята и отъ измѣненіята на времето, ти прѣдставяше съ съществуваніето си една емблема. Живѣеше съ медленното си вървѣне, правилна, вѣчна, невѣдуща страданіята и сичкитѣ на смъртнитѣ около нея. О, горката! Трѣбаше да са распукатъ вулканы, да са отворѣтъ пропасти да стане потопъ за да угасне мрачавыйтъ свѣтиликъ на живота ѣ. Неумолимата смъртъ която не щади нито богатство, нито хубость минуваше покрай нея безъ да вижда твореніе, което ти малко можаше да измѣни.

Впечатлителныйтъ Главкъ гледаше на костената жаба съ удивленіе и осѣшаше къмъ нея сичко което възбужда въ насъ красотата на противоположноститѣ. Той можаше да глѣда цѣлы часове на пълзеніето ѣ и да философува върху устройството ѣ. Когато бѣше весель нито я помысляше, а въ часовѣтъ на уныніето я ублажаваше.

Като я гледаше сега да пълзи по трѣвата, аенипичитѣ безъ да са осѣти заговори:

Орелтъ едно време като хвъркалъ пусижлъ камъкъ за да ти случип кората и сичѣни главата на единъ поетъ. Ето аллегеріята на съдбата! Вещественно твореніе! и баща и майка си имало, може бы и другаръ си имало предъ вѣкове. Либил ли сж родителитѣ ти? ты либило ли си? студената ти кръвъ заби ли са посило когато пълзеше до тебе либеницата ти? можеше ли ты да осѣ-